

Neemia 5

Versete călăuzitoare: Neemia 5

Capitolul acesta ne va revela acțiunea cărnii în noi: căci „carnea pofteste împotriva Duhului” (Galateni 5.17).

Neemia 5.1-8: Și a fost un strigăt mare în popor și între soțiile lor împotriva iudeilor, frații lor. Și erau unii care ziceau: „Noi, fiii noștri și fiicele noastre suntem mulți; și trebuie să facem rost de grâu, ca să mâncăm și să trăim“. Și erau unii care ziceau: „Noi am pus garanție ogoarele noastre și viile noastre și casele noastre, ca să facem rost de grâu în timpul foametei“. Și erau unii care ziceau: „Noi ne-am împrumutat cu argint pentru tributul împăratului, pe ogoarele noastre și pe viile noastre. Și acum carnea noastră este ca și carnea fraților noștri, fiii noștri ca și fiii lor; și, iată, noi ducem în robie pe fiii noștri și pe fiicele noastre ca să fie robi și unele dintre fiicele noastre chiar sunt duse în robie; și nu este în puterea mâinii noastre să le răscumpărăm, pentru că alții au ogoarele noastre și viile noastre“. Și m-am mâniat foarte mult când am auzit strigătul lor și cuvintele acestea. Și m-am sfătuit în inima mea și am muștrat pe mai-mari și pe căpetenii și le-am zis: „Voi luați camătă fiecare de la fratele său!“ Și am chemat împotriva lor o adunare mare. Și le-am zis: „Noi, după puterea noastră, am răscumpărat pe frații noștri iudei care erau vânduți națiunilor; și voi înșivă să vindeți pe frații voștri? Sau să ne fie ei vânduți?“ Iar ei au tăcut și n-au găsit răspuns.

În exterior pe locul corect

Ne întrebăm: Ce s-a petrecut aici? Este posibil ca și copiii lui Dumnezeu să se comporte în felul acesta unul față de altul?

Învățăm aici, că într-adevăr în exterior poți fi pe locul corect însă lăuntric poți fi foarte departe de gândurile lui Dumnezeu. Invers, se poate ca cineva, care în exterior nu este pe locul corect, ca de exemplu Daniel în Babilon, să umble totuși în părtășie cu Dumnezeu și este chiar numit „preaiubit”.

Noi spunem foarte repede, că noi ne strângem conform cu Matei 18.20 și că Domnul este în mijlocul nostru. Însă nu ne iese aceasta uneori ușor și neglijent de pe buze? Dacă suntem adunați „în Numele Său”, atunci toate trebuie să se orienteze după Numele Lui. Atunci Domnul Isus trebuie să primească toate drepturile în strângerile noastre laolaltă – făcând excepție de felul cât de slab este practicat aceasta, însă atunci nu este eșecul Domnului, ci este eșecul nostru.

Dacă o grupă de credincioși din cadrul unei adunări locale gândește că ea trebuie să organizeze întreaga strângere laolaltă de la început și până la sfârșit – putem noi atunci spune cu adevărat, că Domnul Isus are toate drepturile? Am fi foarte neplăcut uimiți, dacă cineva ar veni la noi acasă și ne-ar spune cum trebuie să ne comportăm în casa noastră. Dacă noi înșine preluăm conducerea în casa Domnului, cum vrea atunci să se practice ce stă scris în epistola către Corinteni?

- **1 Corinteni 12.11:** Dar toate acestea le *lucrează* unul și același *Duh*, împărțind *fiecăruia* în parte *cum vrea*.
- **1 Corinteni 14.26:** Când vă strângeți, *fiecare dintre voi* are un psalm, are o învățătură.

Când ne strângem la masa *Domnului*, ca să frângem pâinea – este atunci Domnul Isus stăpânul mesei sau noi planificăm și conducem ora, așa cum ne place nouă sau chiar unuia din noi?

Trebuie să ne punem întrebarea, dacă suntem cu adevărat pe locul corect, și dacă avem această convingere, atunci trebuie să fie nu numai o mărturisire cu buzele, ci trebuie să fie adevăr. Israeliiți gândeau pe timpul lui Ieremia, că lor nu ar putea să li se întâmple ceva; căci în cele din urmă aveau Templul. Dar să citim:

- **Ieremia 7.3,4:** Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să trăiți în locul acesta. *Nu vă încredeți în cuvinte ale minciunii*, zicând: „Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea!”

Dacă faptele și acțiunile noastre nu sunt în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, atunci se poate întâmpla ca și străngerile noastre laolaltă să nu fie altceva decât o farsă. Fii sigur pentru tine, că te afli în locul corect, unde Domnul Isus are toate drepturile și unde El dorește să fie la mijloc, potrivit făgăduinței Lui. Locul acesta trebuie să-L cauți! Și anume nu prin aceea că umbli de la o adunare la alta, ci prin aceea că îți este clar din Cuvântul lui Dumnezeu cum trebuie să arate locul despre care Domnul Isus spune: „Acolo Eu sunt în mijloc”.

Neemia cunoștea locul acesta. El a găsit locul acesta în Sfânta Scriptură, și inima lui întregă era preocupată cu locul acesta. Pentru aceasta a părăsit comoditatea curții împărătești din Persia, și pentru aceasta a pornit într-o călătorie obositoare lungă cu mult peste 1000 km. Pentru aceasta a fost dispus să aibă parte de vrăjmășia împotrivorilor lui și și-a riscat viața.

Obstacole dinlăuntru

Natura împotrivirii: În capitolul 4 dușmanul atacă din afară. În capitolul 5 avem a face cu un atac al diavolului de natură deosebită. Diavolul încearcă să distrugă poporul lui Dumnezeu *atacând din interior*. Și așa a ajuns poporul Israel, ca un frate să vândă pe alt frate. Au ajuns ca să nu se lase unul pe altul să respire. Cât de repede se poate ajunge și în Adunare (Biserică), să gândim că avem o poziție mai bună și apoi să folosim aceasta în avantajul nostru! Ca să obțină un avantaj propriu, israeliții nu s-au dat înapoi să se împrumute reciproc cu speculă și dobândă, așa că unele familii erau așa de sărăcite, că au trebuit să-și vândă copii pentru slujbe de robi.

Dacă dragostea pentru Cuvântul lui Dumnezeu se micșorează, atunci vom fi târâți prin egocentrism și egoism. Poporul a neglijat Cuvântul lui Dumnezeu, căci în Cuvânt stătea scris:

- **Deuteronomul 23.19:** Să nu iei dobândă de la fratele tău, dobândă pentru bani, dobândă pentru alimente, dobândă pentru orice lucru care se dă cu dobândă.
- **Exodul 22.26:** Dacă vei lua garanție chiar haina aproapelui tău, să i-o înapoiezi înainte de apusul soarelui.

Cu cât mai mult este foarte valabil aceasta pentru epoca noastră:

- **1 Ioan 3.17:** Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?
- **Iacov 2.15,16:** Dacă un frate sau o soră sunt fără îmbrăcăminte și lipsiți de hrana zilnică, iar unul dintre voi le spune: „Mergeți în pace, încălziți-vă și săturați-vă!”, dar nu le dați cele necesare trupului, ce folos?

Remediul: Să ceri sfat de la Dumnezeu. Despre Neemia se spune:

Neemia 5.7: Și m-am sfătuit în inima mea.

Nu ni se spune cum a avut loc exact aceasta, putem însă presupune că a fost asemănător ca în capitolul 2, atunci când Neemia stătea înaintea împăratului și s-a rugat. Cu siguranță Neemia a cerut sfat de la Dumnezeu. El era „un om fericit, care nu s-a dus la sfatul celor răi” (Psalmul 1.1), și a vorbit sigur lui Dumnezeu: „mă vei călăuzi cu sfatul Tău” (Psalmul 73.24). Neemia știa: „El păstrează sfatul sănătos pentru cei dreți” (Proverbe 2.7).

Urmarea a fost, că poporul a ascultat de cererea lui Neemia, ca fiecare să ierte datoriile fraților lui. Aceasta a făcut ca

Neemia 5.13b: toată adunarea a zis: „Amin!” Și au lăudat pe Domnul. Și poporul a făcut după cuvântul acesta.

Neemia nu s-a considerat a fi mai bun

În versetele 14-18 citim despre comportarea model a lui Neemia. Râvna lui a fost răsplătită și de aceea, pentru că el nu a urmărit interesele personale, ci s-a considerat pe sine însuși a fi nimic:

Neemia 5.14-18: Mai mult, din ziua în care m-a pus să fiu guvernator al lor, în țara lui Iuda, din anul al douăzecilea până în anul al treizeci și doilea al împăratului Artaxerxes, doisprezece ani, eu și frații mei n-am mâncat pâine de guvernator. Dar guvernatorii dinainte, care au fost înaintea mea, împovărau poporul și luau de la ei pâine și vin, în afară de cei patruzeci de sicli de argint; chiar și tinerii lor stăpâneau peste popor. Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu. Și m-am ținut de lucrarea zidului acestuia și n-am cumpărat ogoare; și toți tinerii mei erau adunați acolo, la lucru. Și chiar la masa mea erau o sută cincizeci de bărbați dintre iudei și dintre căpetenii, în afară de cei care veneau la noi dintre națiunile care erau în jurul nostru. Și ceea ce se pregătea în fiecare zi era un bou și șase oi alese; și păsări se pregăteau pentru mine și o dată la zece

zile tot felul de vinuri, din belșug. Și, cu toate acestea, n-am cerut pâinea de guvernator, pentru că lucrarea apăsa greu asupra poporului acestuia.

Neemia a considerat pe ceilalți mai presus de el însuși și a renunțat la drepturile lui, care de fapt i se cuveneau. Robii slujitori credincioși ai Domnului privesc așa de mult la Stăpânul lor, că ei devin transformați în chipul Său. Este deosebit de frumos să-l vedem pe Neemia în Vechiul Testament, care dovedește așa de multe însușiri de caracter frumoase ale Domnului Isus, că s-ar putea spune despre el: „... ca văzându-L pe Cel nevăzut” (compară cu Evrei 11.27). Așa cum Moise, fără să-L cunoască pe Hristos, a putut purta ocară lui Hristos, la fel și Neemia putea să aibă însușiri de caracter ale Domnului, cu toate că el încă nu L-a văzut pe Domnul. Neemia a trăit practic ceea ce Pavel a trebuit să scrie mai târziu credincioșilor din Efes:

- **Faptele apostolilor 20.28:** *Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu.*

Neemia a pus în concordanță comportarea lui în viața particulară cu comportarea lui în public. Puterea spirituală și autoritatea pe care Neemia le-a dovedit în popor au rezultat din cauză că el „a luat seama la el însuși”. Predicatorii Cuvântului lui Dumnezeu vor avea atâta putere spirituală și autoritate, cât ceea ce predică ei este în concordanță cu ceea ce trăiesc. Și Pavel putea spune:

- **Faptele apostolilor 20.33-35:** *N-am poftit argint, nici aur, nici îmbrăcăminte de la nimeni. Voi înșivă cunoașteți că aceste mâini au slujit trebuințelor mele și celor care erau cu mine. În toate v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să-i ajutăm pe cei slabi și să ne amintim de cuvintele Domnului Isus, că El Însuși a spus: „Este mai fericit să dai, decât să primești”.*

Exemplul desăvârșit este și în această privință Domnul Isus, care la întrebarea „Tu cine ești?” a putut răspunde: „Întocmai ceea ce vă și spun” (Ioan 8.25).